

Каліка

Олег Паламарчук

Під час кожної недільної відправи біля церкви на паперті сидів каліка-жебрак з простягнутою рукою. Канючив милостиню. Йому ще з дитинства не служили ноги, тому і заробляв на прожиття, жебраючи в перехожих, йому давали, хто скільки міг — шкода було знедоленого чоловіка, зобидженого долею.

Увечері бідолаха шкандибав до шинку, вдоволено подзвонюючи мідяками в кишені. Кварта горілки і шматок шинки — ото й усе щастя для чоловіка. Та ось зацікавився ним відомий лікар котрий віднедавна оселився у місті.

— Народився ти зі здоровими ногами, правда? — запитав у жебрака.

— Я швидше за всіх бігав на нашому кутку! І трапилося лихо: коли мені було десять років, я упав з дерева, потрощив кості й дотепер мучуся. І за який гріх мені така кара божя?!

— Не журися, — підбадьорив його лікар. — Я поставлю тебе на ноги. Ходімо зі мною!

— У мене грошей нема на лікування, — ніяково дивився жебрак на благодійника, але спадкоємець Гіппократа запевнив, що лікуватиме задарма. Зовсім тоді розгубився каліка:

— Я вас розумію, але...

— Що стримує тебе? Хіба ти не хочеш бути здоровим, таким, як усі люди? — здивувався лікар.

— Воно-то так, але хто тоді даватиме мені милостиню? Треба буде працювати!

Висмикнув жебрак свою долоню із рук лікаря і, зібравшись на силі, пошкандибав геть.

Наступного дня вони зустрілися на паперті церкви.

Лікар кинув мідяк, а жебрак подякував йому.